

El kell ismernünk tehát, hogy legezészerűbb azon eljárás, ha az erdőtest széleit és a főosztályok (Walddistrikte) határait a polygonometria szabályai szerint, a rövidebb mellékvölgyeket ellenben és az osztagok vonalait egyáltalában a közönséges vagy pedig a Schablasz-féle tájolóműszer segítségével felmérjük és térképezzük.

Midőn bocsánatot kérnék azért, hogy a tisztelt olvasónak türelmét e lapokban jelen tárgyam által igénybe venni bátorkodtam, azon reményben fejezem be soraimat, hogy találkozni fognak a t szaktársak közül többen, kik e sorokat figyelemre méltatva, az itt megismertetett felmérési módszer helyességéről és gyakorlati alkalmazhatóságáról saját kísérleteik útján meggyőződni fognak.

Az Országos Erdészeti-Egyesület véleménye a favágatási-idő ügyében.

Nagyméltóságú Földmívelési-Ministerium! Budapest városának idei 22.336. szám alatt a m. kir. minister-tanácshoz intézett és tisztelettel ide csatolt abbeli kérelmére, melyszerint rendeleti vagy esetleg törvényhozási intézkedést kér a favágatásnak az egész országban oly időben való eszközöltetésére, mely az épületfa rendeltetésének leginkább megfelel, az alábbi véleményt van szerencsénk nyilvánítani.

Noha nem lehet tagadni, hogy a téli időben vágott épületfa száraz helyen felhasználva általános tapasztalatok szerint tartósabbnak bizonyult, még sem lehet oda nyilatkoznunk, hogy az építésnél csak egyedül télen vágott fa lenne előnnyel alkalmazható, mert mint legrégebb időktől fogva tett építkezések bizonyítják, a tavasszal és nyár elején vagy ősztől vágott épületfát is jó sikerrel lehet használni, ha az levágatása után rendeltetésének megfelelő módon kezeltetett, s mert az erdőgazdaság természetéből folyólag, különösen havasos vidékű vagy az építésre

épen legtöbb faanyagot szolgáltató fenyőerdőknél a kéreg lehánt-hatása és a fa jobb kiszáradása végett a vágatásnak a nedvkerin-gés idejében, tehát tavasszal és nyár elején kell történni, s mert a fa nagyobb vagy kisebb tartósságának szempontjából a vágatási időnek különös időközkhöz való kötése nem is szükséges, miutau az nem annyira attól függ, hogy a fa mikor vágatott, hanem inkább attól, hogy az levágatása után miként kezeltetett.

A vágatási idő befolyását illetőleg megemlítendőnek találjuk még azt, hogy a téli vágatás előnye abból áll, miszerint a fanedvek keringése ekkor szünetelvén, a fában kevesebb oly anyag van, mely levágás után erjedésbe mehet, s így annak megromlását okozza; míg a tavaszi és nyári idényben vágott fa több nedvet tartalmazván, ezért könnyebben romolhat meg.

A tavasszal és nyárelőn való vágatás hátrányát ellen-sulyozza egyébiránt azon előny, hogy ilyenkor a fa jobban kiszáradhat, s ez által hasonló vagy jobb minőségű is lehet, mint a télen vágott és nem kellőleg kezelt fa; mit azon körülmény is igazol, hogy a fakereskedők a tavasszal vágott fát inkább kedvelik a télen vágottnál.

A mi a levágatás után való kezelést, melytől tulajdonképen a fa tartóssága függ, illeti, ezt a tavasszal és nyáron levágott fára nézve is lehetséges úgy foganatosítani, hogy abból a megromlást okozó nedvek eltávolitassanak, a mi akként történhet, hogy a fa levágatása után kérgétől és leveleitől nem fosztatik meg, hanem azok egy ideig még a törzsön hagyatván, a levelek által a fa törzsében lévő tápnedvek felhasználtatnak s így a fatest teljesebb kiszáradást nyer, vagy ha a lehántott és legalyazott fa egyáltalában száraz és légtől járt helyen raktároztatik.

Előadott véleményünk kapcsolatában van szerencsénk még megjegyezni, hogy a mint B u d a p e s t főváros előterjesztésének ezen szavaiból: „a Pesten folytonosan nagy számmal emelkedő új magán- és nyilvános épületeknél tömérdek sok épületfa a

nagy szükséglet következtében nedves és nem eléggé szárított állapotban használtatván fel, hamar rothadásba megy és elpusztul“ eléggé kitűnik, a Budapesten felhasznált fa tartótlansága inkább abból áll, hogy az Budapestre többnyire vizen szállítottván, mint tutajfa a vízben való állás ideje alatt sok vizet vesz magába s a vízből való kivétel után alkalmas raktári helyen kellően nem száríttatik ki, hanem az építészeti szabályokkal ellenkezőn, vizes és redves állapotban is felhasználtatik, mely oknál fogva gond lenne fordítandó arra, hogy az építészek eléggé ki nem száradott vagy vizes és redves fát ne vegyenek használatba.

Budapesten, deczember-hó 29-én 1873.

Az Országos Erdészeti-Egyesület igazgató választmányának nevében:

Keglevich Béla,

elnök.

Kiállítási közlemény.*)

Ausztria erdészeti kiállításáról.

Ausztriának állami, alapítványi és magán erdőgazdasága 100-nál több kiállítót számlált, jöllehet e számban a földművelési ministerium, mely a felügyelete alatti erdőségek gazdagságát terjedelmesen mutatta be, csak mint egyetlen kiállító szerepelt, és ezenkívül nincsenek belefoglalva a néhány mező-és erdőgazdasági collectiv kiállításban résztvett erdőgazdák, mivel azok számát a főcatalogusból kivenni nem lehetett.

*) A bécsi nemzetközi kiállításra vonatkozó közleményeket és tanulmányi ismertetéseket a jövő évben is folytatni fogjuk.

Szerk.